

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΓ'ΙΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

‘Ο παραμυθικός διαταγμός θύταν για μās ολέθριος, γιατί αν ο καθηγητής ξηγηθείτο απ’ την αίθουσα κι αν ο κακούργος ελευθέρωνε το χέρι του, θα μās σκότωνε άσφαλώς σαν σκύλους...

Γι’ αυτό δεν είχα καθόλου καιρό, δεν διάτασα καθόλου. Σήκωσα το μισαναμμένο κούτσουρο ψηλά και χτύπησα μ’ αυτό δυνατά στο κεφάλι τόν κακούργο τή στιγμή ακριβώς, που ξανατομαζότανε να διαγυλάσει τόν καθηγητή τού λαϊκού.

‘Ο κακούργος άφισε ένα άγριο ουρλιαχτό, τίνανε το κεφάλι του σαν φρενισμένο λιοντάρι, χτύπησε μās δυνατή κουντουλιά τόν καθηγητή στο σαγόνι, τόν ζάλωσε, ελευθέρωσε το χέρι του με τή πιστόλι και μη έχοντας τήν ειλικρία, έτσι που το κρατούσε να πυροβολήσει, τó σήκωσε ψηλά και τοιμάστηκε να συντρίψει με τή λαβή του τó κρανίο τού Ουίλλιαμ. Δεν τούδωσα όμως καιρό να τó κάνει. Πρόφτασα και τόν ξεναχτύπησα με τó κούτσουρο στο κεφάλι. Τó χτύπημα τόν πήρε στόν κρόταφο. Μούγγρισε σαν ζωο και σιωπούστηκε κάτω !

‘Ηταν καρός... ‘Ο καθηγητής είχε άπαντήσει. Έξαντλημένος όπως ήταν δεν θα μπορούσε να παύσει περισσότερο τόν γίγαντα αυτόν. Γι’ αυτό καταλαβαίνοντας από τή κίνηση τόν γλάτωσα, μ’ άπλωσε και τή δύο τή χέρια, μ’ έσυρε στην άγκυλιά του και μούπε με βαθεία συγκίνηση :

— Τζώρτζ, μούσωσε τή ζωή ! Σου είμαι ευγνώμων, παιδί μου !... Κατόπι πριν προφτάσω να τού άπανήσω, πριν προφτάσω να τού πώ λέει όρμησε προς τήν Ντόλλυ, που ό τρομος τήν είχε κερρώσει στη θέση της, τήν άρπαξε στην άγκυλιά του, τήν έσφιξε με λαχτάρα κι’ άρρισε να τή μιλά με πατρική στοργή :

— Μικρούλα μου, παιδί μου, δεσποινίς Ντόλλυ, κόρη μου, καλό μου παιδί, είσαι ζωντανή, σ’ εύρισκα ζωντανή, παιδί μου, μικρή μου Ντόλλυ !...

‘Η Ντόλλυ είχε άκουμπήσει τó κεφάλι της στόν όμο του και τόν κούταξε μ’ ευγνωμοσύνη. Τά μάτια της είχαν βουρκώσει. Μόλις μπόρεσε να τραυλήσει :

— Ευχαριστώ ! Σας ευχαριστώ !... — Μας ευχαριστείς ; Γιατί, παιδί μου ; Νόμιζες λοιπόν πώς θα σ’ άφηναμε στα χέρια αυτού τού κακούργου ; Είχα όρμησει να μην βγω ζωντανός από δω μέσα, αν δεν σε ξαναβρω, παιδί μου, αν δεν σε ελευθερώσω. ‘Ο Θεός άκουσε τίς ήκειές μου. Νά μας πάλι και οι τρεις μαζί. Κανείς πειά δεν θα μās χωρίσει. Θα βγούμε από δω και οι τρεις κι’ αυτό τó κτήνος—κ’ έδειξε τόν κακούργο—θα μās δείξει τó δρόμο θέλοντας και μη...

‘Έσφαρα όμως, καθώς ό καθηγητής μιλούσε γεμάτος συγκίνηση, ή Ντόλλυ γονάτισε κάτω ! ‘Η εξάντλησίς της ήταν μεγάλη, είχε άποκαμει, τó ντελικάτο της κορμί ήταν πειά πτώμα σκεδόν. Τά άκρα της ήσαν παγωμένα, τά δόντια της χτυπούσαν από τó δυνατό ρίγος που τή συνετάρασε, ή χλωμάδα της ήταν έντελώς νεκρική !...

‘Ο καθηγητής γονάτισε πλάι της και τής έδωσε να μωρική αϊθήρα.

— Κόρη μου, τής είπε με φωνή γεμάτη αγωνία, έχει θάρος. Σε λίγα λεπτά θα είμαστε μακριά απ’ τó καταραμένο αυτό μέρος.

Μά ή εξάντλησίς της νέας ήταν πιά μεγάλη απ’ τή φαντασίωσέ. Σε μια στιγμή μάλιστα άνοιξε τά μάτια της και ψυθύρισε :

— Είνε άργά πειά...Μή φροντίσετε για μένα...Άφήστε με να πεθάνω !...Άφήστε με... Ευχαριστώ...Ναι, σας ευχαριστώ για ότι κάνατε για μένα...Μόνον...ήθελα...να μιά τó φοριτό μου τέλος ή μητέρα μου...Φτοχή μου μητέρα...Μητέραού !...

‘Ο καθηγητής έγινε έξοι φρενών. Τόν άκουσα να βλαστημάει, αυτών που ποτέ του δεν βλαστημούσε. ‘Αν και ή νέα δεν τόν άκουγε άρχισε να τή μιλά με τση, με ξέσκι :

— Παιδί μου...Τι λές...Τι ήταν αυτό που είπες ;... Τι λόγια είν’ αυτά ; Νά σ’ άφήσωμε εδώ και να φύγωμε ; Ποτέ, διάβολε !... Δεν θάκανα ποτέ μου μια τέτοια άτιμία...Θά σε σώσωμε, θα σε πάρουμε μαζί μας, ή θα πεθάνουμε κι’ οι τρεις εδώ μέσα...

Κατόπι γύρισε σε μένα και μού είπε :

— Γεγόρα Τζώρτζ... ‘Ας μη χάνουμε καιρό... Χρησιμοποίησε ό,τι βρής άντις για σκονιά και δέσε καλά, πισθάγκωνα, αυτών τόν άρχειο...

‘Αρπαξα ό,τι βρήκα μπροστά μου, τή κουρέλλια με τά όποια είχαν δέσει πριν τήν νέα, ένωσα μ’ αυτά τó μαντήλι μου και τó μαντήλι τού καθηγητού, έφτιασα έτσι ένα καλό σκονί κ’ έδεσα γερά τόν κακούργο.

Πήγα κατόπι και κράτησα στην άγκυλιά μου τήν Ντόλλυ για να δώσω καιρό στόν Ουίλλιαμ να φέρη στις αισθήσεις του τόν άρχειο εκείνο, που θα μās χρησίμευε ως οδηγός.

‘Η διατύπωση αυτή δεν κράτησε και πολύ. ‘Ο καθηγητής έτριψε τόν κακούργο με αϊθήρα, τόν μπάτισε δυνατά στα μάγουλα για να τόν φέρη στις αισθήσεις του και ό άθλιος, χωρίς στή γρηό του κράσι, όρθιανόισε γρήγορα τά μάτια του για κι άλλα κούταξε γύρω. Μόλις μās άντίκρυσε, θυμήθηκε τι είχε συμβεί κ’ έκαμε να τιναχτεί άπάνω. Μά κατάλαβε γρήγορα πώς τά χέρια του ήσαν στεριά δεμένα. Τόν είχαμε επίσης άσφολίσει. ‘Ανοιξε τότε τó στόμα του για να μās άπειλήσει, μά δεν είχαμε καιρό για φλυαρίες κ’ ό καθηγητής, τού κούλησε τήν κνήμη τού πιστολιού του στ’ αυτό και τού είπε όρθι-κοφτά :

— ‘Αν δεν κήνης φρόνιμα σε σκοτώνω σαν σκύλο !... Σε σκοτώνω, χωρίς να δώσω εξήγησίς σε κανένα... Είσαι ένας κακούργος, άπεπειράθης να κλέψης μία έντιμη κόρη, θέλησες να μās δολοφονήσης !...Πρόσεξε...‘Αν κήνης ότι σου πώ ή σ’ άφήσωμε κατόπι ελευθέρω, να πās όπου στó διάβολο θέλεις. ‘Αν όμως θέλήνης να μās έξαπατήσης, αν φέρης τήν παραμυθική αντίστοι, σου όρκίζομαι στή ζωή της κόρης αυτής, που τόσο τήν βασάνισες, άθλιε, σου όρκίζομαι στ’ όνομα τού έπουρανίου Θεού, πās θα σου φρετώ μια σφαίρα στο κρανίο ή τó λιγώτερο, θα σε παραδώσω στην αστυνομία. Διάλεξε...Τι προτιμάς ;...

— Θά σας ύπακούσω, μούγγρισε με πείσμα ό κακούργος. — Πολύ καλά. Αυτό σημαίνει πός δεν είσαι και τόσο κτήνος. ‘Εμπρός ! ούτόν. Τζώρτζ, πήρε τήν νέα στην άγκυλιά μου και άκολουθήσε μας. ‘Εγώ κι’ ό φίλος μου από δω θα πηγαίνουμε μπρός και θα σου δείχνουμε τó δρόμο.

‘Επειτα γύρισε πάλι στόν κακούργο και τόν προτάσε :

— Σήκω άπάνω ! Τά πόδια σου είνε ελεύθερα. Βάδιζε εμπρός. Θά σ’ άκολουθώ με τó πιστόλι στο χέρι. ‘Αν ύπομαστώ τó παραμυθό θα ρίξω... Βάδιζε...

— Που θα πάμε ; ρώτησε ό κακούργος.

— Θέλουμε να βγούμε από δω έξοδο. ‘Οδηγήσε μας στην πιά κοντινή ήσοδο, απ’ τήν πιά σύντομη στοά...

‘Ο κακούργος τράβηξε μπρός.

— Στάσου ! τού φώναξε άσφανα ό καθηγητής. Δεν μού λές, βρίσκονται άλλοι σύντροφοί σου εδώ κάτω ;

— ‘Οχι. — Λές αλήθεια ; — Ναι.

— Καλά, προχώρει. ‘Οταν φτάσουμε στην ήσοδο θα μού πής μερικά πράγματα που θέλω να μάθω άκόμα και... ποιος ξέρει ;...‘Ισως να κέρνωμε μαζί μιά δουλειά, απ’ τήν όποια δεν θα βγής ζημιωμένος...

‘Ο κακούργος τράβηξε μπρός. ‘Ο καθηγητής τόν άκολουθήσε με τó πιστόλι προτεταμένο, έτοιμος να πυροβολήσει στο παραμυθό ύποπτο κίνημά του...

‘Ακολουθούσα ξετίσως τους κρατώντας τήν Ντόλλυ στα χέρια μου. ‘Η νέα φαινόταν βυθισμένη ό βαρή, μολύβδινο ύπνο. ‘Αν δεν έννοιωθα τήν άλαφροδπηση της στο μάγουλό μου, θα τήν νόμιζα παραμμένη.

‘Η στοά τήν όποια είχαμε πάρει τώρα και στην όποια μās όδηγούσε ό κακούργος, ήταν στενή, δεν είχε ούτε λάκκος, ούτε νερό...

Προχωρούσαμε άρκετή ώρα όταν άκούσαμε ξαφνικά βήματα άνθρώπων, ερχομένων απ’ τήν αντίθετη διεύθυνση.

— Στά !...φώναξε ό καθηγητής. Και βάζοντα; τήν κνήμη τού πιστολιού του κάτω απ’ τήν μύτη τού κακούργου τού είπε :

— Ποιοί έρχονται ;

‘Εκείνος σήκωσε τους ώμους του.

— Είνε σύντροφοί σου ; ξαναόητισε ό καθηγητής. Μίλα...‘Εχεις δέκα δυντερολέπταν καιρό.

— Ναι, είπε τώρα ό κακούργος.

— ‘Ερχονται για σένα ;

— Ναι.

— Θά περάσουν απ’ τή στοά αυτή ;

— Ναι.

— Σε πόση ώρα θάνα εδώ ;

— Σ’ ένα-δύο λεπτά.

— ‘Υπάρχει μέρος να κρυφτούμε όσο να περάσουν ; Μίλα ειλικρινώς, γιατί διαφορετικά είσαι χαμένος.

— Πρέπει να γυρίσωμε πενήντα-έξην βήματα πίσω...

— ‘Εμπρός ! Και πρόσεξε !...Τοιμουδιά !...

‘Ο κακούργος προηγήθη και τόν άκολουθήσαμε σιωπαλάτωντας, προσπαθώντας να μην κάνουμε θόρυβο. (‘Ακολουθεί)

— ‘Αφήστε με να πεθάνω !...